

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 13 april 2011 in zaak nr. 09/31782 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 augustus 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 april 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 mei 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In zijn grieven, in onderlinge samenhang gelezen, klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, hij zich, gelet op de door hem geloofwaardig geachte feiten, in samenhang bezien met het daaruit voortvloeiende geweldspatroon jegens de vreemdeling, niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door de vreemdeling aan zijn verklaringen ontleende vermoedens ongeloofwaardig zijn en dat de enkele tegenwerping dat onduidelijk blijft welke actoren verantwoordelijk zijn voor de problemen van de vreemdeling hiervoor geen afdoende motivering is. Hiertoe voert de minister aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de omstandigheid dat de vreemdeling en zijn familie meer keren slachtoffer zijn geworden van geweld, niet aannemelijk maakt dat de vreemdeling in de negatieve aandacht staat van de door hem genoemde actoren van dit geweld. Volgens de minister houdt deze omstandigheid veeleer verband met de algemene situatie in Irak. De minister wijst er voorts op dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij de vreemdeling ook heeft tegengeworpen dat niet is gebleken dat hij na de dood van zijn zoon persoonlijk problemen met voormelde actoren heeft gehad, hij tot zijn vertrek naar Syrië op één adres heeft verbleven en hij vanuit Syrië is teruggekeerd naar Irak en daar nog bijna een jaar heeft verbleven.

2.2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 17 februari 2010 in zaak nr. 200906650/1/V2, www.raadvanstate.nl) geldt dat, indien en voor zover de minister zich op het standpunt stelt dat de door een vreemdeling in zijn asielrelaas gestelde feiten en omstandigheden met inbegrip van diens eventuele vermoedens die deel uitmaken van gebeurtenissen die volgens het asielrelaas hebben plaatsgevonden geloofwaardig worden geacht, en in zoverre als vaststaande feiten en

omstandigheden moeten worden aangenomen, het vervolgens aan hem is om te beoordelen of deze feiten en omstandigheden kwalificeren als rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). In het kader van die beoordeling vindt, zoals volgt uit de uitspraak van 21 juli 2009 in zaak nr. 200805962/1 (www.raadvanstate.nl), de beoordeling plaats van de plausibiliteit van de vermoedens van die vreemdeling over wat hem bij terugkeer naar het land van herkomst te wachten staat. Van die beoordeling maakt voorts deel uit de beantwoording van de vraag of, indien en voor zover de minister zich op het standpunt stelt dat de vermoedens van die vreemdeling over wat hem bij terugkeer naar het land van herkomst te wachten staat plausibel worden geacht, deze voldoende zwaarwegend zijn voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning.

2.2.2. In het besluit van 26 augustus 2009, in samenhang gelezen met het daarin ingelaste voornemen, heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de door de vreemdeling aan de geloofwaardig geachte feiten ontleende vermoedens niet geloofwaardig zijn. De minister heeft daartoe redengevend geacht dat de vreemdeling onvoldoende heeft geconcretiseerd van welke specifieke studenten, mededocenten, leden van de schoolleiding en milities hij problemen heeft ondervonden. Voorts heeft de vreemdeling volgens de minister onvoldoende gestaafd dat de personen die zijn zoon hebben ontvoerd en gedood, het eigenlijk op hem hadden voorzien, zodat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de ondervonden problemen specifiek op hem waren gericht. Volgens de minister lijken de problemen veeleer samen te hangen met de algemene situatie in Irak. De minister heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat de vreemdeling, nadat zijn zoon is vermoord en zijn woning is ingenomen nog problemen heeft ondervonden van voormelde actoren en dat de autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden tegen deze actoren. De minister heeft voorts de gestelde vrees van de vreemdeling voor de clan van de gedode taxichauffeur niet aannemelijk geacht, omdat de vreemdeling, hoewel hij maandenlang in de buurt van deze clan heeft gewoond geen problemen van deze zijde heeft ondervonden en ook vanaf zijn terugkeer uit Syrië in juli of augustus 2007, tot zijn vertrek uit Irak op 5 september 2008 naar Nederland geen problemen heeft ondervonden van deze clan.

2.2.3. De minister heeft zich op grond van de hiervoor onder 2.2.2 weergegeven argumenten in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de vermoedens van de vreemdeling ten aanzien van voormelde actoren van het geweld, niet geloofwaardig zijn. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Voorts is de rechtbank ten onrechte niet getreden in de toetsing van het standpunt van de minister omtrent het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan de niet ongeloofwaardig geachte feiten ontleende vermoedens over wat hem bij terugkeer te wachten staat. Uit de motivering die de minister aan zijn besluit van 26 augustus 2009 ten grondslag heeft gelegd, kan worden opgemaakt dat hij inhoudelijk heeft beoordeeld of de geloofwaardig geachte verklaringen van de vreemdeling kwalificeren als rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde

tijd als bedoeld in artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 en die kwalificatievraag ontkennend heeft beantwoord. Hetgeen de vreemdeling daartegen in beroep heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vrees van de vreemdeling voor de studenten, de medewerkers van de universiteit en de militieën niet plausibel is en zijn vrees voor de clan van de vermoorde taxichauffeur evenmin. De minister heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat de geloofwaardig geachte verklaringen van de vreemdeling niet kwalificeren als rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vw 2000.

De grieven slagen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 26 augustus 2009 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop na hetgeen hiervoor is overwogen nog moet worden beslist.

2.4. In beroep heeft de vreemdeling aangevoerd dat de minister ten onrechte niet is ingegaan op zijn betoog in de zienswijze dat hij vanwege het behoren tot een groep van onafhankelijke intellectuelen die reeds eerder problemen hebben ondervonden, bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn), thans uitdrukkelijk neergelegd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000. Voorts voert de vreemdeling aan dat in Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in voormeld artikel van de richtlijn.

2.4.1. Uit de uitspraak van de Afdeling van 26 april 2010 in zaak nr. 201000956/1/V2 (www.raadvanstate.nl) volgt dat individuele omstandigheden, zoals het behoren tot een groep die in de verhoogde aandacht van de minister staat, bij een beroep op voormelde bepaling betekenis mist. Individuele factoren kunnen in voorkomende gevallen wel leiden tot vergunningverlening krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, (thans sub 2 van die bepaling) van de Vw 2000, omdat de bescherming die van laatstgenoemde bepaling uitgaat ziet op de situatie dat de desbetreffende vreemdeling verdere specifieke onderscheidende kenmerken ("special distinguishing features"), zoals bedoeld in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 30 oktober 1991, nr. 13163/87, Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk (RV 1991, 19), aannemelijk heeft gemaakt, waaruit een reëel risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) valt af te leiden en die bescherming tevens ziet op de situatie dat de desbetreffende vreemdeling deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, zoals aan de orde was in het arrest van het EHRM van 11 januari 2007,

nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland (JV 2007/30). Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.2.3 is overwogen, heeft de minister zich deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat de vrees van de vreemdeling voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM niet reëel is.

Gezien hetgeen onder meer in de uitspraken van de Afdeling van 4 februari 2011 in zaak nr. 201011249/1/V2 en 12 januari 2012 in zaak nr. 201010539/1/V3 (www.raadvanstate.nl) over de veiligheidssituatie in Irak is overwogen, heeft de minister zich voorts terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich in de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde uitzonderlijke situatie voordoet en de vreemdeling dan ook niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000.

De beroepsgrond faalt.

2.5. De vreemdeling heeft in beroep voorts betoogd dat uit het besluit van 26 augustus 2009 niet blijkt dat de minister, naast de omstandigheid dat zijn zoon is vermoord, de omstandigheid dat zijn gezin is geslagen met geweerkolven, in het kader van het traumatabeleid bij de besluitvorming heeft betrokken. Voorts voert de vreemdeling aan dat de minister evenmin uitdrukkelijk is ingegaan op de omstandigheid dat hij binnen zes maanden na de traumatiserende gebeurtenissen zijn land van herkomst heeft verlaten, maar dat hij vanwege geldgebrek werd gedwongen terug te keren.

2.5.1. De minister heeft in het besluit van 26 augustus 2009 overwogen dat de in de zienswijze vermelde omstandigheid dat het gezin van de vreemdeling met geweerkolven is geslagen bij de minister bekend is, maar niet tot een ander standpunt ten aanzien van het traumatabeleid kan leiden. Hieruit volgt dat de minister deze gebeurtenis bij de door hem verrichte beoordeling heeft betrokken. Voorts is niet in geschil dat zowel de dood van de zoon van de vreemdeling als de mishandeling van het gezin van de vreemdeling met geweerkolven heeft plaatsgevonden op 3 januari 2007 en dat de vreemdeling in juni of juli 2007 naar Syrië is vertrokken, na ongeveer een maand is teruggekeerd naar Irak en vervolgens op 5 september 2008 Irak heeft verlaten. Gelet op het tijdsverloop tussen de onder 2.5 vermelde gebeurtenissen en het definitieve vertrek uit het land van herkomst, dient de vreemdeling volgens het beleid, neergelegd in paragraaf C2/4.2.2. van de Vreemdelingencirculaire 2000, om niettemin in aanmerking te komen voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, aannemelijk te maken dat een causaal verband bestaat tussen de traumatiserende gebeurtenissen en zijn vertrek uit Irak. Uit de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten en omstandigheden blijkt evenwel niet dat hij Irak niet eerder heeft kunnen verlaten, zodat de minister zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling dit causale verband niet aannemelijk heeft gemaakt. Dat de vreemdeling niet vrijwillig is teruggekeerd naar Irak kan hieraan niet afdoen.

De beroepsgrond faalt.

2.6. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven,

waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld.

Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

2.7. Het inleidend beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 13 april 2011 in zaak nr. 09/31782;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

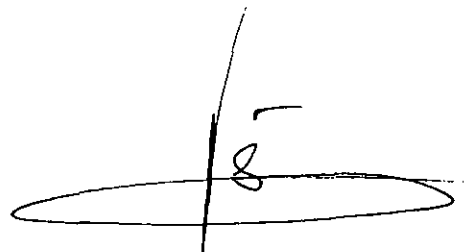
w.g. De Vink
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 augustus 2012

154-532.

Verzonden: 30 augustus 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser